Kaſs, mis leſeks jäänud.

Üks emane kaſs oli nõnda õnnetu, et tema kõige armſam abikaaſa ära ſuri. Tema kurbdus oli ſellepäraſt wäga ſuur. Hõõd ning pääwad nuttis ta taga järele. Kurbtuſe päraſt läks ta oma kambri ja keeras ukſe luku, et ükski tema juure ei ſaanud. Küll tuli teiſa kaſſiſi teda tröõstima, aga tütruk ei lubanud neid ukſe taha minna.

Kord tuliwad kaſſile koſilaſed teine teiſe järge. Tüdruk läks kaſſile teadustama, et koſilaſed ukſe taga. Kaſs küſis: „miſſuguſed nemad on, kas noored wõi wanad?“ Tüdruk kostis: „Nõnda kahe wahel!“ „Ah mingu nad põrguſe, mina pean ika oma endiſe päraſt nutma.“

Päraſt ſeda tuli aga üks tubli ja ſirge kehaga koſilane, kaſſi kosja. Tüdruk jookſis kui tuul ſiſſe ja ütles: „armas ema! ſiin ootab praegu ukſe taga üks wäga ilusa ſirge kehaga kaſs, kas ta peab ſiſſe tulema?“ Siis hakas Kaſs ſuure häälega kiſendama: „Kutſu tupa, kutſu tupa!“ Juba tuleb iſane kaſs tupa, emane lähab ukſe peal wastu, pakub neile tooli. Kosja wiin juuakſe ära, — anded wõetakſe wastu ja pulmad peetakſe ſealſamas ära. Nüüd oli kaſs leſe-põlweſt lahti.

Konn.

Konn, kes heinamaal heina ſees oli, nägi ühte härga, ja arwas eneſe juures: „Kui ma aga tahakſin oma nahka wenitada, ſiis ſaakſin ma küll nii ſuureks kui ſee härg.“ Juba hakkas konn ennaſt üles puhuma ja küſis teiste käeſt: „eks ma ole ka nii ſuur kui ſee härg?“ Teiſed naerdſid teda ja ütleſid: „Küll on weel waeak ſeni kui ſa nii ſuureks ſaad.“ Ta hakas ennaſt teiſt korda üles puhuma, ning küſis, „kas palju waeak on?“ „Küll on weel waeak.“ Siis ſai ta ſüda täis, ta hakas ennaſt nõnda ülespuhuma, et ta lõhki läks.

Õ p e t u s.

Kääſi puuſas, täi pungas. Kes nõnda tahab ſuurusteleda kui ſee konn, ja parem olla, kui